



SIGMOND ISTVÁN

És markukba röhögnek az égiek

Mélységesen tisztelt és mondhatnám azt is, hogy hón szeretett Szerkesztő Úr, noha e formula megkopott az idők folyamán, de amit Ön iránt érzek, az szinte már a szerelem témaköréhez tartozik, hogy még pontosabban fejezzem ki magam, a viszonzatlan szerelem témaköréhez tartozik, amennyiben én Önt néha mélabús belefeledkezéssel (neve ismételtetése áhítatos pihegéssel), de sokszor egészen vad vehemenciával (görcsben fetrengék, görcsben), miközben Ön, szóval tudja, az a bizonyos megalázó közöny, a rideg pillantások, amelyekben semmi mákony, semmi gyere ide, puszira, pedig ha tudná, és milyen jó, hogy nem tudja, azazhogy fogalma sincs arról, hogy mindezekből semmi sem igaz, amit Ön iránt érzek, tulajdonképpen, hogy úgy mondjam, kimeríti az ellenérzés fogalmát, mondhatnám azt is, hogy pfuj, vagy brácsás gádzsó volt a nagyapád, hogy szédelegnél egy pöcegödör szélén lila gatyában, ógörög episztolákat óbégatva az utókor felé, de nem bántalak, nem kell beszarni, csak tegezlek, ahogy a kikerics is letegezi a feje fölött sötétlő eget, szóval: kinek a jó édesanyja (üdvözlöm a nénit, ha vagányocska, akkor pá, anyu!) szuggerálta neked, hogy a majdan megírandó novellám főszereplője feltétlenül sziámi ikerpár legyen, ezzel ugyanis látványosan eleget tudok tenni annak a pályázati felhívásban megfogalmazott kívánalomnak, hogy a bődület és a morbiditás motívuma jelen legyen a sztoriban, merthogy az én főszereplőm két lyukon zabál és egy lyukon kakál, ennél morbidabb bődületet már kitalálni sem lehet. Persze mindez kimarad a végleges fogalmazványból, majd tüzetesen újraírom a kísérőlevelet, amelyhez hozzácsatolom nemsokára megírandó novellám teljes szövegét, ragyogó mű lesz, pontosan 17 oldal, a másik pályázati feltételnek megfelelően; a szabályok keresztüzében élni több mint egyszerű élvezkedés, ez már eksztatikus életigénylés, a magyar írók lihegnek a legodaadóbban a szabályok szédületében, egyszóval nyáladzani fog a hón szeretett, természetesen az élvezettől, merthogy minden benne lesz, aminek benne kell lennie, a világmegváltó gondolatok természetes egyszerűséggel fognak nyüzsögni benne, lesz ott bűn és bűnhődés és ennek a tagadása, derű és ború, szex és téboly (hosszú beszélgetés a csoportos onánia tudatformáló hatásának szakértőjével), istenhit és ateista finnyáskodás, s ennek a csodamasszának az elegyéből sámánok fogják tanulni a bűnbocsánat egyszeregyét, a gazella kecsességű, szerelemre éhes némberek álétan szűztelenítik önmagukat a szöveg igézetében, s az egyszerű olvasó keresztre feszítésre áhítózik, és még nem szóltam a spermában fürdő longobárd bajadérokról, de erről a novellában fogok értekezni részletesen, egy-

szóval blikkfangos lesz, ez nem vitás, csak az utálatot tudnám kirekeszteni magamból, persze önmagam utálok a legjobban, hogy egyáltalán belevágtam ebbe az örületbe, a hón szeretettel kapcsolatos érzületeimről már értekeztem némiképp, aztán itt van ez az oszlásnak induló, lótetemspiné, ez az egy darabban vegetáló gennysaláta, akinek a szolgálatában rovom a sorokat, nem áttall élni még ez a lihegő gané, a lábujjainál kellene kezdeni a műveletet, letépni őket sorban, majd felfele haladva kiszakítani belőle a csontokat, szívét a májával kicserélni, veséjét a tüdejével befedni, vastagbelét a száján kivezetni, s ha a lelket tárgyasítani lehetne, a végbélnyílásán lötyögne kifele, szétmállott rongycafatként, – mindezekből világosan következik, hogy a feltámadás egyelőre elmarad, a reinkarnáció gügye tévhit, szonátát hegedülő nipp-maciknak való altaótese. De Istenben hinni kell továbbra is, főleg ha csenget.

És csengetett. De a banya nem akarta meghallani.

– Figyel? – kérdezte.

– Figyelek – mondtam.

– Az jó. De a gondolkodást mellőzze. A maga gondolatait senki se igényli, rombolná a harmóniát, a saját gondolataim harmóniáját. Úgy üljön ott, mintha itt sem volna. És ne beszélgessen a hóhérral. Csak figyeljen. És írjon. Mindent írjon. Én magát úgyis letagadom. Leírta, hogy letagadom?

– Leírtam.

– És akkor most mit ír?

– Leírtam azt is, amit én válaszoltam.

– Mit válaszolt?

– Azt, hogy leírtam.

– Idáig jó. De még nem tökéletes. Magának a gondolataimat is le kell írnia, a kimondottakat is, a kimondatlanokat is. Ez utóbbiak a fenségesebbek természetesen. Leírta?

– Idáig mindent leírtam.

A szemgolyóival fogok jojózni, a saját belét fogom a nyakára tekerni, hogy azon fityegjen egy lámpavason.

– Most mit ír?

– Éppen arról a kis törpécskéről írok, a hegedülő törpécskéről a vitrin jobb sarkában, ahogy mereven néz.

– Dehogyan néz mereven. És az nem törpe, az macika, az én édes kicsi hegedülő macikám. Édesanyámtól kaptam hat éves koromban. Tudja, mit tud ez? A legszebb szonátákat tőle hallottam. Pianóban, mindig csak pianóban. És az benne a legszebb, hogy...

Lehetnék gennyes pattanásban a fájdalom, ezt ő érezné, nem én, vagy nyüszítés vagy sikoly vagy véres hasmenés, rákos daganat a mellén, a hasán s az ülepén, s ha mindez nem lehetséges, akármilyen tárgyként is el tudom képzelni magam, nincs olyan változat, amellyel ne értenék egyet, lehet az pénz vagy

bidé, flaszterre ragadt tehéntrágya vagy kiszáradt skalp egy indián vigvam falán, ezek helyett órabéres íróként élem az életem, nincs ennél fertelmesebb, na, kész, megint csengettek.

- Nyitva van!

A banya hörgésbe fulladt sóhaja végigáramlik a szobán, átsuhan a tölgyfaajtó rostjain. Hárman vannak, a hóhér s a két segéd. Hatalmas, fekete göndör szőrpamacs, két éjfekete szem, papi egyenruha, széttárt karok, s mindez lábujjhegyen.

- Szerelemittas éjszakán, jöttem egy halott után. - Ének.

- Micsoda szöveg ez? Hogy merészel? - A banya süvölt.

- Tökéletesen egyetérték kegyeddel, tisztelt asszonyom, elvem az, ugyanis, hogy egy haldoklónak nem szabad ellentmondani, akármilyen baromságot mond vagy kérdez, hosszan kell simogatni a kezét és a lábfejét, puhán, ernyedten.

- Maga szeretkezni jött? Hívjak rendőrt?

- Komoly, megbízható cég vagyunk, csókolom a kezét, felkészítjük a halálra, garantált örömmámor, semmi több.

A segédek behozzák közben a két koporsót, s leteszik a banya ágya mellé kétfelől.

- Maga csak ne csókolgassa a kezemet még gondolatban sem, és ne meséljen itt nekem örömmámorról, a halál egy ocsmányság, teljesen elment a kedvem az egésztől, és én nem akarok meghalni, és nem is fogok, és mi van ezzel a két koporsóval, és egyáltalán, és tulajdonképpen, és ez a két mozgó lajtorja, kik ezek, és a nevét akarom tudni, a kurva édesanyját magának...

- Ez nagyon szép volt, csókolom a kezét, rendkívül hatásos, ezelőtt jó tíz évvel volt egy ehhez hasonló esetem, az a drága asszony, az is asszony volt, tudja, már rohadt le róla a hús, kegyed még egyáltalán nincs rothadófélben, nézze meg az ember, ihaj, csuhaj, ezt igen nagy örömmel tapasztalom, szóval az az asszony is valahogy így viszonyult a dologhoz, csak a szóhasználatának a választékossága nem volt ennyire átgondolt, baszna meg engem Jehova, ezzel kezdte, hát nem aranyos?

- Menjenek... menjenek...

- Nagyon jó, csókolom a kezét, ez a második fázis, mikor lassan elhagyja az erőt, tessék nyugodtan rám bízni mindent, még nem kell befeküdni a koporsóba, lesz itt még esemény bőven, óriási a tapasztalatom, tessék elhinni, a dühkitörések könnyörgésre szelídülnek, s mindez fordítva is elképzelhető, kívárunk szépen mindent, az idő nem szorít.

- Nem akarok meghalni.

- Százszázalékos egyetértésemről biztosíthatom kegyedet, tisztelt asszonyom, ehhez hasonló aberrációk már sokszor elhangzottak a praxisomban, felhívnám arra is a figyelmét, hogy ez irányú óhaját már szíveskedett közölni

velem az imént, de akkor nem volt lehetőségem kifejteni abbéli álláspontomat, miszerint mindenki, előbb vagy utóbb, de mindenki, hogy úgy mondjam, persze nem mindegy, hogy hol és hogyan, merthogy ezzel kapcsolatban rengeteg tanulmány látott napvilágot, vélekedésem szerint a legfontosabb a csend, az a bizonyos halálos csend, ilyenkor a légyzűmmögés is zavaró lehet, tessenek elképzelni azt a zsenáns helyzetet, amikor a delikvens végre kinyújtja a kezét egy másik dimenzió felé, és abban az áhítatos csendben, amikor a kéz ujjainak mindegyike, legyen az bütykös, köszvényes vagy félig-meddig már oszlásnak induló, szóval az ujjak már-már az égi imák zsolozsmájában fürdenek, akkor jön az a légy, kérem tisztelettel, végigkorzózik a tenyér élvonalán, és bocsánattal legyen mondva, beleszarik az ember tenyerébe, hát nem és nem és nem, csókolom a kezét, a légyszarral szemben nekem amúgy is komoly fenntartásaim vannak, egyébként utálok a szűnyogokat, legyeket, svábbogarat, persze cégünk mindent megtesz annak érdekében, hogy...

A banya helyrejött némiképp, a düh sok mindenre képes, mintha fel is ült volna egy kicsit, az arcán is látszott valami értelem, s már-már nekifogott magyarázni valamit, minden valószínűség szerint az örök élettől kapcsolatos megingathatatlan elkötelezettségét, s hogy az a bizonyos garantált örömmámor, a halálra való szakszerű felkészítés, és minden egyéb valamiféle végzetes tévedés következménye, de nem volt ideje kifejteni mindezeket, mert a konyhából előjött a két segéd.

- Mi van, Gabriel, mi van, édes fiam?

- Lemérjük a hullát - mondta a colstokos, aki pontosan úgy nézett ki, mint mérőeszköz nélküli társa, viszont mindkettőnek szomorú lóarca volt, noha az utóbbi igen ügyesen mozgatta a fenekét, mintha taktusra ingott volna a teste, ez annál is inkább bizonyossá vált, amikor hol az egyik karját, hol a másikat vetette a magasba, s dúdolt is valamit, talán azt a bizonyos „szerelemittas éjszakán, jöttem egy halott után” című vigaszdalt, hip-hop ütemben előadva.

A colstokos arkangyal egy ideig nézte a rémült arccal esdeklő banyát, aztán hatalmas öklével ráütött a felhúzott térdekre.

- Egyenesen, te, egyenesen tartsd magad, nyuszi!

- Mi volt ez? És hogy merte azt mondani, hogy nyuszi? Disznóság, tudja, ez disznóság! - A banya most már teljesen felült.

- Az a légy, csókolom a kezét, egyszer csak kiszarja magát, és kiröppen az imába kapaszkodó tenyérből, és ott marad a test, ez a búzló hüvely, amelynek immár vajmi kevés köze van az ánizsillatú, szerelemittas éjszakákhoz, mondhatnám azt is, hogy éppen ellenkezőleg, egyébként a testbe való születés korlátoz, s a halál felszabadít. S a lélek, kérem tisztelettel, mely magába sűríti összes eddigi életünk lényegét...

- A nyuszi, mondja a nyuszi!

- Bók volt, asszonyom, lehet, hogy ügyefogyott, de kedves kis bókocska, a tegnap még döglött lófingnak titulált egy igen tiszteletre méltó öregurat, pedig a hullafoltok éppen csak megjelentek rajta, olyan rózsaszíromszerű üdeségben, hiába, a fejlődés, ugye, a civilizált magatartás, Gabriel szellemiségében gyökeres változást tapasztalok, a tegnap még atyáúristen!, ma pedig csak úgy sugárzik belőle a kellem, a báj, mit mondjak, cégünk erényei felsorolhatatlanok... De ezt nem folytatom, ez már evidencia, inkább azt vagyok bátor figyelembe ajánlani, hogy kegyed már sokszor élt, sokszor meghalt, pontosan annyiszor halt meg, ahányszor élt, ez, kérem, matematika, elemi fokon.

- Nem igaz! Nem igaz! - A banya teljesen magához tért, semmi hullafolt, semmi rothadás. - Vegye tudomásul, hogy én csak most élek, tehát eddig egyszer sem éltem, ennél fogva egyszer sem haltam meg, és mondom magának valami meglepőt: most sem fogok meghalni. Engem a gyász, mint téma, nem érdekel, soha senkit nem gyászoltam...

- No, no, egy kis önmarcangoló káosz a lélek mezsgyéjén, ez, kérem tisztelettel, megszépíti...

- Maga csak ne szépítgessen engem, mert én trilláztam, uram, amikor a férjemet elvitték, itt tangóztam egyedül a virágvázával, és úgy trilláztam, hogy lengett a csillár, úgyhogy maga nekem ne beszéljen itt...

- Akkor ön előző életében a hindukkal volt rokoni kapcsolatban, akik némileg különösen viszonyulnak a szentlélekhez...

- A maga édesanyja meg hindu kurva volt, tudja, és lőcslábú és alkoholista, és a templom küszöbéről ette a hinduk szarát, és maga ejtette teherbe.

- Honnan tetszik tudni? Fantasztikus. Egyedi eset. Persze néhány apró módosítást igényel az információ, de erről majd később, tessék csak nyugodtan dühöngeni, ez, kérem tisztelettel, a szitkozódás fázisa, ilyenkor pattanásig feszülnek az erek, a fej kivörösödik, a kéz reszketésében is felfedezhető valami költői exhibicionizmus, a lélegzetvétel egyre gyorsul, az egész testben olyan sebességgel nyargalászik az élet, hogy ezt csak a hasüregben táguló főaorta tudja megállítani, merthogy azt mondja, hogy reccs, és a vér elönt ott belül mindent, a vese elzáródik, a tüdő megszakad, az agyba felgurigáznak azok az édes kis vérrögök, csodás lesz, majd meg tetszik látni, egyébként Gabriel is szokott trillázni, persze ő professzionista, négy oktávot át tud fogni, ha szorulása van ötöt is, Gabriel kettő pedig a gyászbalett bajnoka, nem tudom, meg tetszett-e figyelni, hogy a fenék ütemes mozgásának mikéntje...

- Leírta? Leírta mindezeket? Mindent? Mindent?

Baj van, hőn szeretett, a banya felfedte kilétemet, azaz inkább ittlétemet, ennek beláthatatlan következményei lehetnek, noha a szekrény mögött ülök a földön, a szoba közepéről nem lehet idelátni, csakhogy most válaszolnom kell, a banya kérdését nem hagyhatom elsuhanni a fülem mellett, na, akkor pá, anyu, szólnom kell, másként nem tehetek, és lehet, hogy nekem elvégeztetett,

nem véletlenül hoztak két koporsót, de most már mindegy, az órabéres írók sanyarú sorsa jutott nekem, nem elég, hogy vezényszóra születtem s vezényszóra halok meg, írni is vezényszóra írok, annak a kikericsnek is jobb sorsa van, mint nekem, ha akar ordít, ha nem akar, nem ordít, s hogy sosem akar ordítani, sosem ordít. Hát, ez az.

- Na, mi van?

- Leírtam, mindent leírtam, mindent, mindent.

Mi lesz most, pá, anyu, mi lesz most velem, a hóhér körbejárja a szobát, benéz a legeldugottabb sarkokba is, aztán hogy semmit sem lát, elkezd markolászni a levegőt, mintha testetlen szellemeket akart volna fogdosni, amely némiképp meggondolatlan cselekedetnek tetszett, azt is mondhatnám, hogy degenerált és idióta, ezek szerint tényleg elképzelhető, hogy teherbe ejtette az anyját, közben hiába hessegetek el egy gondolatot, minduntalan előtérbe kerül és az agyam nyitott kapuján ordít kifelé is, befele is, vagyis hogy ez nem látott engem, a szemembe nézett és nem látott engem, észre sem vett, átnézett rajtam, mint egy hangon vagy egy fénycsóván, pedig én itt vagyok, itt, a szekrény mögött, a sarokban, írom a helyszíni jelentést, környezetrajz, párbeszéd, miegymás, még az eltiltott saját gondolataimat is idecsempésztem időnként, tulajdonképpen az is elképzelhető, hogy ő nem létezik, mármint a szőrpamac, a segédeivel együtt, csak az én képzeletem játszatja velem a hóhérosdit, mert ha én nem léteznék, akkor csak valakinek a gondolataiban létezem, de akkor a banya sem igazi, és a hegedülő maxika sem, az a kikerics sem élt soha, vagy ha mégis, akkor ő is vezényszóra ordít, és pá, anyu? Na nem, a hön szeretett ott van, ő mindig ott van, olyan, mint a napfogyatkozás, a dilettáns azt hiszi, hogy ilyenkor meghal a nap, az átlagos tehetség tudja, hogy a nap előbb-utóbb újra felragyog, a zseni pedig, hát, kérem szépen, a zseni maga a nap.

- Nem tudom, kivel tetszett értekezni az imént, ez, ugyebár, nem rám tartozik, noha engem semmiféle titoktartás nem kötelez, Önnek nyugodtan mindent elmondhatok, az Úrnak nincsenek titkai, ennél fogva én magam is nyitott könyv vagyok, és természetesen türelmes, nálunk a türelem tulajdonképpen nem is tulajdonság, hanem létforma, merthogy általában a haldoklók, tisztelet a kivételnek, szóval egytől-egyig degeneráltak, ilyenkor lép előtérbe az a bizonyos tulok szindróma, amikor mindenki azt mondja, hogy nem, nem, soha, közben az égiek a markukba röhögnek, jelen esetben viszont egy egészen sajátos helyzettel állunk szemben, adva van Ön, aki igencsak eldagadt alsótesttel rendelkezik, ezt a paplan alól kicsüngő lábain lehet észrevételezni, a szeme pedig, hát, istenkém, már-már felakadóban van, egyszóval kegyed, bocsánattal legyen mondva, nagyon hasonlít a fuccsra ebben az egyelőre izgalom mentes kártyapartiban, és akkor abban a tévhitben haldoklik, hogy nem haldoklik, nem is fog haldokolni, noha lehet, hogy már nyolc percig sem fog földközébe...



És jött a zaj. Átható, mondhatnám azt is, hogy frenetikus, olyan zaj, amely már nem is zaj, ez egy másfajta kategóriába tartozik, olyan, mint a vulkánban az Etna, amely nem egyszerűen vulkán, hanem csak Etna, ebből mindenki tudja, hogy jaj, hát, ilyen volt ez is, a konyhából érkezett, a konyhaajtó egyszerűen kitépődött a sarkából és lezuhant a szoba padlójára, az edények, poharak, evőeszközök százaz sebességgel röptek a falakra, a szekrényből hokedli lett, az asztalból gyufaszál, az ablaküvegek a falból kiszakított csempedarabok kereszttüzeiben repesztették a dobhártyát.

- Mi ez? Mi ez? Mi ez? És hogy merészeli? Csőcselék! Csőcselék!

- A hagyatéki tárgyalás elkerülése végett, csókolom a kezét, tekintettel a hátralevő nyolc percre, az ingó vagyontárgyakkal kapcsolatos törvényszéki hercehurcára már nem lesz szükség, ugyebár. Egyébként ez az örömmámor fázisának első szakasza, amikor kegyed fél lábbal még itt, fél lábbal már amott leledzik, és hát tudnia kell, kérem tisztelettel, hogy tulajdonképpen nekünk más világokban van az otthonunk, a Föld egy olyan hely, ahova csak ellátogatunk...

- Akkor én egy olyan vendég vagyok, aki nem megy el soha, soha, de soha!

- Jaj, csókolom a kezét, hát itt kellett volna kezdeni, kegyedből hiányzik az alapvető meggyőződés, miszerint az Istennel való újraegyesülésnek kell szentelnünk magunkat, a földi élet csak eszköz a cél elérésében. Én csak a ragaszkodás-mentesség érzetét akarom kegyedbe sulykolni, mert többé már nem az evilági dolgokkal kell foglalkoznia, fel kell készülnie az átváltozásra. A szeretet fojtogató, ez akadályozhatja kegyedet az átmenetben.

- S ezt hogy képzeli? Hogy délután hatig szeressek, s utána már ne szeressek? S ne kötődjek az asztalomhoz, amelyen évtizedekig ettem a levest? Még a hegedülő macikámhoz is kötődöm, a pókomhoz a falon, a gondolathoz, hogy... maga tudja, hogy hat éves koromban visszafelé is tudtam számolni és tíz éneket tudtam három nyelven énekelni?!

- Bagatell. Két beosztottam a kegyed leendő életeit is ünnepli, merthogy mi már azt is tudjuk, hogy kegyed lesz még egynaposan megfojtott csecsemő, masszörsegéd Londonban, lilimtiprásért elítélt rab Budapesten, hosszútávfutó Bangladesben...

- És hindu kurva.

- Nem, hindu kurva már volt, és volt Sába királynője, diktátor Kínában, és egy ideig fataróként teljesített szolgálatot az Úr dicsőségére. Egyébként édesanyámat tényleg teherbe ejtettem, merthogy feleségem öngyógyító anyám volt, azelőtt az üknagyapám, s jó 2000 éve még a fiam is, az a hindu szar-evészet pedig a templom küszöbéről egy kicsit erős volt ugyan, de hát a haldoklók annyi baromságot összekarattyolnak, megértőknek kell lennünk, de hogy folytassam a gondolatmenetet, ha a kegyed lelke három percen belül

nem indul el a Fény felé, természetes egyszerűséggel, ahol körülveszik a szerettei, akik várnak kegyedre, akkor kénytelenek leszünk, ugyebár...

Bejött Gabriel egy és Gabriel kettő. Megtépett ruhákban ugyan, de jól láthatóan felajzva, arcukon nyoma sem volt a kezdeti szomorúságnak, semmi lóarc, semmi colstokos ügybuzgalom, az első egy kötél darabot lengetett a kezében, arcán örömmámor, a második, a gyászbalettes, egy bendzsót pengetett, a feneke egy kicsit vadabbul mozgott, mint első ízben, és lehet, hogy a kötelet lengetőnek szorulása volt, mert tényleg olyan öt oktávnyit fogott át, magas szoprántól a mély basszusig élvezhettük a „szerelemittas éjszakán, jöttem egy halott után” kezdetű számot. A banya rosszul lett.

- Vízet... adjon vizet...

A hóhér nem mozdult, nézte az óráját.

- Ez az a bizonyos utolsó nyőszí-nyőszí.

Arcán diadal volt.

Előjöttem a szekrény mögül, a kancsóból töltöttem egy pohárba vizet, s átnyújtottam a banyának. Pá, anyu, most már mindegy. Elvégeztetett.

A hóhér nyilván azt látta, hogy a pohár víz egyedül megy a levegőben. A két arkangyal egymást taposva rohant ki az ajtón. A hóhérnak megnyílt a szája és úgy maradt.

- Látta a mellemet? - Ez volt a rügyfakadás pillanata, de az is lehet, hogy a banya megpróbálta elodázni a fuccshelyzetet. Egyébként döbbenetesen nagy melle volt, elővette a hálóingé alól, két kézre fogta és ringatta.

- Én, kérem szépen, minden beszélgetésre felkészülök, ugyebár, de hát nem tudhattam, hogy kegyed beszélő viszonyban van az égiekkel, mondhatnám azt is, hogy jópajtási, persze ijedelemre nincs ok, én sosem szoktam mértéken felül beszarni, noha mindez, természetesen, igencsak meggondolkoztató, mondhatnám azt is, hogy, nos...

- Milyen a mellem? - A banya tüzelt.

- Hát, kérem szépen, mit mondhatnék, bimbós, ugyebár...

- Bügyörgesse!

- Kérem szépen, a kegyed lelkét meg kell szabadítani a földi koloncoktól, mert kegyed egy ideig testetlen állapotban fog tovább élni az Úr dicsőségére...

- Ne dumáljon, jöjjön ide!

- Egyedi eset, ugyebár, először fordul elő, egyik elmúlt életemben a hedonizmus aktív híve voltam, habzsoltam a földi örömeiket, ha ezelőtt négyszáz évvel találkozunk, már rég megerőszakoltam volna kegyedet, de most Isten küldötteként tartózkodom idelent...

- Ide! - A banya úgy lángolt, mint a vörösbegy ha nyüvet lát.

- Én, kérem szépen, haldoklóval még hedonista koromban sem egyesültem, inkább felmennék Jákob lajtorjáján élve, ez, kérem, egy egészen sajátos helyzet, noha, szóval...



- Feküdjön be!

- Cégünk bármikor, bármit, egyébként is olyan utolsó kívánság hangulata van a dolognak, tessék megfigyelni, elég kényelmes, persze a fejlődés menete, ugye, megállíthatatlan, nemsokára lesz benne világvevő készülék, fogas és bili...

A banya győzelmes arccal nézte a koporsóban fekvő hóhért, aztán Vezúv, kiröppent az ágyból, a koporsó fedelét rácsapta a ládára és ráült.

- A második fiókban tartom a szegeket és a kalapácsot.

A szegecselést én végeztem, a banya legyengült állapotára való tekintettel. Elég jól sikerült, noha a szemlélőnek lehetek volna esztétikai kifogásai, mert-hogy a szegek időnként girbén-görbén mélyedtek a fába, de alapvető kifogások nem merülhettek volna fel. A kaparászás, meg az apró dörömbölés nem ingatta meg a banya hitét az örök életben.

- Tudja, mit? Tegeződjünk. Mondja, hogy te.

- Te.

- Leírtad, hogy te?

- Leírtam.

- Gyere ide, te!

- Ezt írjam, vagy jöjjek?

- Írjad, s közben gyere.

A banya elhelyezkedett a másik koporsóban, nyilván ki akarta próbálni, hogy milyen, aztán kinyújtotta felém a kezét.

- Ide, írócskám! Élni kell! Élni! Állni!

Semmi ide-oda, semmi írócskám, én, kérem szépen imádkozni akarok, jó volna szonátákat előadni a vitrin jobb sarkában, szerelemittas éjszakán, jöttem egy halott után, és a fenekem felvinné a versenyt a legmodernebb motollával is, kikerics vagyok, ordítok is, ha parancsolják, és aztán mégis rajta vagyok és jaj, a vérző Krisztusok itt sírnak a kebelemben, erotikus gúnyversek kiveszőben, ezt már megénekelni sem lehetne, gondolataim longobárd bajadérokat hajkurásznak, de most bármi eszembe juthat, minden gondolatnak örülni kell, a zászlóm rúdját eltünteti ez az örök életben fetrengő, molyette hetéra, te, édes, te, mondanám, ha nem szégyellném a szobába sompolygó arkangyaloktól, közben elsötétül a látóhatár, hallom, ahogy ránk csapják a koporsó fedelét, ne állj meg! ne állj meg!, követeli a macám, na, pá, anyu, ezt még ki tudom nyögni valahogy, aztán beleröhögök az éjszakába.